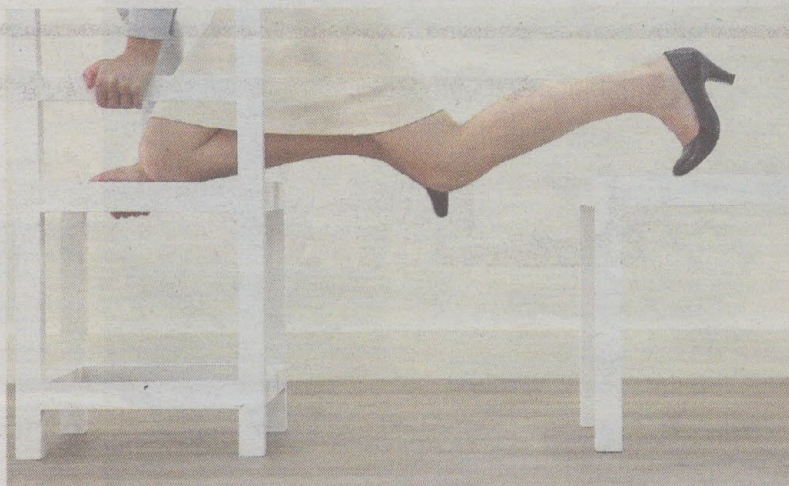

6 Cultureel Supplement

Still uit *Suite* video-performance van Min Oh

Adembenemende perfectie in films van Min Oh

Min Oh, *The Suite*

Kunstruimte van De Nederlandsche Bank, Westeinde 1, Amsterdam. Bezoeking alleen op afspraak, via tel. nr. 020-5242183. Legitimatie verplicht. T/m 25 okt.

●●●●○

Min Oh was een van de meest in het oog springende deelnemers aan de laatste Open Dagen van de Rijksakademie. De Koreaanse is op relatief late leeftijd – 37 – aangenomen op de akademie. Eerder volgde ze een opleiding tot pianiste en studeerde ze grafisch ontwerpen aan Yale University. Het is een understatement om Ohs werk precies te noemen. Alles in haar video's, en ook de daarbij behorende nieuwe performance die ze nu in de tentoonstellingsruimte van De Nederlandsche Bank in Amsterdam laat zien, is tot op de vierkante millimeter uitgedrukt en beredeneerd. Elke seconde van elk beeld is van een verbluffende schoonheid. Nooit gedacht dat een aardewerken kopje zo kon stralen, nooit geweten dat een lichtblauwe blouse op een witte rok zo subliem sexy kan zijn. Zelfs de tentoonstellingsruimte om de videowerken heen is door de kunstenaar tot in de puntjes onder handen genomen.

De schermen waarop de films worden gebeamd zijn niet vier, maar vijf lagen wit geschilderd. Op een diagonaal staan hagelwitte krukjes strak in het gelid. En de danseres die in het nieuwste werk *Suite* haar been krampachtig strekt terwijl ze zich in slowmotion een weg baant over een imaginaire hindernisbaan, wordt met argusogen door de kunstenaar gevolgd.

Ohs werk is zo perfectionistisch dat het je haast de adem beneemt. Hoeveel schoonheid kan een mens verdragen?

Gelukkig gaat Min Ohs werk niet alleen daarover. Net als in de speelfilm *A Single Man* – het tot in de finesses gestileerde regiedebuut van modeontwerper Tom Ford uit 2009 – loert er bij Min Oh iets hartverscheurends op de achtergrond. Het blonde nimfje dat in de vier minuten durende film *Daughter* (2011) ronddoelt in een universum van papieren knipsels, rammelende kopjes, schoteltjes, en speelgerei dat bestaat uit een eenvoudig elastiek, heeft een donkere zweem achter haar ogen. *Daughter* is een sprookje over eenzaamheid en hoe die eenzaamheid te beteugelen in een universum waar altijd iemand toekijkt. Dat gaat veel verder dan schoonheid alleen.

Lucette ter Borg

Een gezicht de woestijn

Stephan Vanfleteren

Omzwervend: Dusseldorf, Wilhelmsburg. T/m 14 okt.

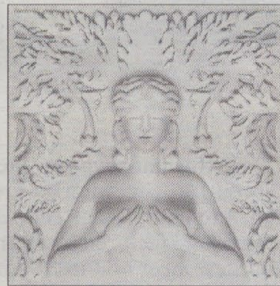
Inl: studiovanden...

●●●●○

In een galerie aan de Markt in Tilburg, vlakbij de tentoonstelling van de beste portretten van de beste portretmoment, Stephan Vanfleteren. Zijn foto's zijn nog steeds prijzen te koop. Vanfleteren's mediatie van landschapsschilderijen (1970), en als bezetting van de natuur af wat die maken hebben. De gisch zijn is wat te het is een beetje dat Vanfleteren g brengt alsof het is dat wel waar: doet aan gebaarden denken, gezichten gras uit de huid. Cijfers. Maar hij fotografeert schappen, en als

galerie

Snoeihard stuiteren

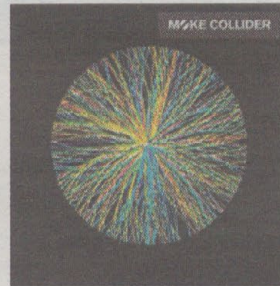
hiphop

Kanye West Presents: G.O.O.D.

Music: Cruel Summer

●●●●○

Ook op deze verzamelaar van zijn ei-

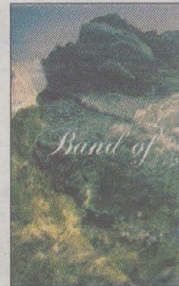
Galm en echo

pop

Moke: Collider

●●●●○

De Amsterdamse rockgroep Moke houdt op zijn derde cd *Collider* vast

Donkere visie

pop

Band of Horses:

●●●●○

Met zijn *Band of Horses* gitarist Benji

REVIEW

The Suite (2012), De Nederlandsche Bank gallery,
Amsterdam

NRC Handelsblad, Newspaper, NL

Written by Lucette ter Borg

Breathtaking perfection in Min Oh's films

Min Oh was one of the most striking participants in the latest Open Days of the Amsterdam Rijksakademie. Korean artist Min Oh was accepted as a Rijksakademie student relatively late in life, at 37. Before that, she was trained as a performing pianist and studied graphic design at Yale University. To call Oh's work precise is an understatement. Everything in her videos, including the new performance she now shows in the exhibition room of De Nederlandsche Bank in Amsterdam, has been planned and plotted down to the last square millimetre. Every second of every image is of an astounding beauty. Who would have thought that an earthenware teacup could be so radiant, or imagined that a pale blue blouse on a white skirt could be so exquisitely sexy? Even the exhibition room surrounding the video works has been overhauled meticulously by the artist.

The screens the films are beamed onto have received not four but five coats of white paint. Small, brilliantly white stools are arranged in rigid order. And the dancer in the latest work *The Suite*, strenuously stretching her leg as she picks her way in slow motion across an imaginary obstacle course, is jealously watched by the artist. Oh's work is of such perfectionism as to almost take your breath away. How much beauty can one endure? Yet fortunately, beauty is not all Min Oh's work is about. As in the movie *A Single Man* – the painstakingly stylised directing debut of fashion designer Tom Ford (2009) – there is something heartrending lurking in the depths of Min Oh's work. The blond nymphet in the four-minute film *Daughter* (2011), wandering around a universe of paper cuttings, rattling cups, saucers and a toy that is a simple rubber band, has a dark wisp hovering at the back of her eyes. *Daughter* is a fairy tale about loneliness and how to control loneliness in a world where there is always someone watching. And that is way beyond mere beauty